

Dragostea și bunurile ei

De aș grai în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimoal răsunător.

Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.

Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieste, nu se laudă, nu se trufeste.

Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.

Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.

Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii se vor desființa; darul limbilor va înceta; știința se va sfârși;

Pentru că în parte cunoaștem și în parte proorocim.

Dar când va veni ceea ce este desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa.

Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.

Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunoșc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu.

Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea, dragostea. Dar mai mare dintre acestea este dragostea.

I Corinteni 13, 1-13

Despre pilde

Dacă crezi în Dumnezeu
Drumul drept mereu apare.
Ca să poți merge pe el,
Cere-Ț mereu îndurare.

Noi în cărți citim atenți
Despre pilde, oameni drești,
Dar și despre cei ce au
Și săracilor nu dau.

Tu să fii precum sămânța,
Pe pământul bun să stai !
Dacă ți-a fost dat talantul,
Înmulțește-l, minte ai !

Să fii bun cu cei din jur,
La biserică să mergi,
Să spui rugăciuni din suflet,
Că ești mare și-nțelegi !

Mariei Daniel, clasa a V-a, Suceava

Cele două grăunțe

Într-o zi, un țăran ieși pe ogor, la semănat. Un grăunte, rămas pe vârful unui bulgăre de pământ, a început să se laude către altul, aflat adânc sub brazdă:

- Vezi, frate, tu zaci acolo luptându-te cu frigul pământului și cu bezna, tânjind după o rază de soare, după lumină și căldură. Eu, frățioare, o duc mult mai bine, în timp ce tu te chinui.

Dar în clipa aceea, o pasăre a coborât pe neașteptate din văzduh și a înghițit grăuntele rămas la vedere. În schimb, fratele său de sub brazdă încolți peste puțin timp și, din micul grăunte, ieși din pământ un spic frumos și trainic. De-abia acum, lumina și căldura soarelui îi făceau cu adevărat bine.

Cu vremea, spicul deveni copt și roada lui multă.

Dumnezeu stă împotriva celor mândri, iar celor smeriți le dă har.